

บทที่ 4

หนังสือพิมพ์ในสหราชอาณาจักร

จากการพิมพ์ถึงสื่อหนังสือพิมพ์

ภาษาเขียนเป็นรากฐานของกำเนิดการพิมพ์ เมื่อมีการพิมพ์เกิดขึ้นแล้ว จึงมีสิ่งพิมพ์คือ หนังสือและหนังสือพิมพ์ ชนชาติเก่าแก่ที่มีหลักฐานอ้างอิงทางประวัติศาสตร์ว่าเป็นแหล่งกำเนิดของการพิมพ์ได้แก่ ชนชาติจีน และอียิปต์

ตามหลักฐานทางประวัติศาสตร์พบว่า 255 ปี ก่อนคริสตกาล คนจีนรู้จักการแกะสลักตราบนแผ่นหิน กระจกสัตว์และงาช้าง เพื่อประทับลงบนดินเหนียว บนขี้ผึ้ง จึงอาจกล่าวได้ว่าเป็นต้นแบบของการพิมพ์เลตเตอร์เพรส (Letter Press) (กำธร สติรกุล : 2515, 185)

ประมาณ 60 ปีก่อนคริสตกาล อาณาจักรโรมันมีความเจริญทางอารยธรรมเป็นอย่างมาก จักรพรรดิจูเลียสซีซาร์ ได้ให้เจ้าหน้าที่คัดลอกข่าวสาร ประกาศ แถลงการณ์ของพระองค์ นำไปปิดไว้ตามที่ชุมชนเพื่อให้ประชาชนอ่าน ประกาศข่าวสารดังกล่าว เรียกว่า แอ็คตา ดิอูร์นา (Acta Diurna – Acts of the Daily Events) สิ่งพิมพ์นี้นับเป็นต้นแบบของหนังสือพิมพ์กำแพง (Wall Newspaper) ในปัจจุบัน (สิริทิพย์ ชันสุวรรณ : 2539, 5)

ค.ศ. 105 คนจีนได้คิดวิธีทำกระดาษขึ้นจากเส้นใย (Pulp) ของพืช ก่อนหน้านี้อาศัยการเขียนและประทับตราลงวัสดุชนิดอื่น ซึ่งไม่ได้จัดเป็นกระดาษ

ค.ศ. 575 มีการพิมพ์โดยใช้บล็อกแล้วกดลงบนกระดาษ เรียกว่า Wood Block Printing ในสมัยนี้ใช้พิมพ์ยันตร์ของศาสนาแต่เป็นส่วนใหญ่

ค.ศ. 868 ปรากฏหลักฐานว่า มีหนังสือที่พิมพ์เป็นเล่ม (ก่อนหน้านี้นี้พิมพ์เป็นแผ่นๆ) ชื่อว่า วัชรสูตร พิมพ์โดย วางเซียะ (Wang Chich) ลักษณะเป็นม้วน (กำธร สติรกุล : 2515, 187)

ค.ศ. 1041 - 1049 ชาวจีนชื่อ ไปเซ็ง (Pi Cheng) ได้คิดวิธีพิมพ์โดยใช้ดินเหนียวปั้น และเป็นรูปตัวพิมพ์เป็นคำๆ ตากให้แห้งแล้วเผาไฟ เมื่อจะพิมพ์ก็เอาตัวพิมพ์มาเรียงกัน เป็นประโยคโดยใช้ดินเหนียวหรือยางจากไม้ยัด วิธีการพิมพ์แบบนี้เรียกว่า Movable Type Printing

ค.ศ. 1450 โยฮัน กูเตินเบอร์ก (Johann Gutenberg) ชาวเยอรมัน ได้คิดวิธีพิมพ์โดยใช้ตัวเรียงที่เรียกว่า Movable Type Printing ขึ้นเป็นคนแรกในยุโรป โดยใช้ตัวพิมพ์โลหะ (ได้รับแนวความคิดด้านการพิมพ์จากจีน) และได้รับยกย่องว่าเป็นบิดาแห่งการพิมพ์ยุคปัจจุบัน เนื่องจากสามารถพิมพ์เอกสารได้จำนวนมากอย่างรวดเร็ว

ค.ศ. 1456 มีหนังสือคัมภีร์ไบเบิลซึ่งไม่ปรากฏชื่อผู้พิมพ์แต่ใช้วิธีการพิมพ์ของกูเตินเบอร์ก จึงสันนิษฐานกันว่าเขาเป็นผู้พิมพ์ และเรียกชื่อคัมภีร์นี้ว่า Gutenberg Bible คัมภีร์นี้มีชื่อเรียกอีกชื่อหนึ่งว่า 42 Lines Bible เนื่องจากแต่ละหน้ามี 42 บรรทัด (กำธร สถิรกุล : 2515, 188)

การค้นพบของกูเตินเบอร์กมีผลต่อการเผยแพร่ของข่าวสารเป็นอย่างมาก วิธีการพิมพ์ทำให้สามารถผลิตเอกสารจากต้นฉบับเดียวกันได้เป็นจำนวนมากในเวลาอันสั้น วิธีการพิมพ์ได้รับการพัฒนาต่อมาเรื่อยๆ จนมีความก้าวหน้าเป็นอย่างมาก

ก่อนการค้นพบการพิมพ์แบบ Movable Type Printing และ ในระยะแรกที่ใช้วิธีการพิมพ์ยังไม่แพร่หลายนั้น การเขียนหนังสือเป็นลายมือ เพื่อตีพิมพ์ประกาศ ยังเป็นที่นิยมใช้กันอยู่ในยุคกลาง (Middle Age) เมืองเวนิส (Venice) ได้ชื่อว่าเป็นศูนย์กลางของการค้า มีการออกจดหมายเหตุการณ์ที่เขียนด้วยมือ (Manuscript Newsletter) ซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวกับข่าวเศรษฐกิจการค้า และข่าวการเมือง ค.ศ. 1563 เวนิสเกิดสงครามกับตุรกี รัฐบาลได้ออกประกาศข่าวสงครามแจ้งให้ประชาชนทราบเป็นระยะๆ โดยมีเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลมาอ่านประกาศข่าวในที่ชุมชน เก็บเงินค่าฟังครั้งละ 1 กาเซต้า (Gazeta : หน่วยเงินตราของเวนิสมัยนั้น) คำว่า Gazeta จึงเป็นต้นศัพท์ของคำว่า “กาเซตต์” (Gazette) ซึ่งนิยมใช้กันมากสำหรับตั้งชื่อหนังสือพิมพ์

สิ่งพิมพ์ในระยะแรกนี้ยังไม่ใช้ลักษณะของหนังสือพิมพ์ ตามความหมายที่คนทั่วไปในปัจจุบันเข้าใจกัน แต่อาจกล่าวได้ว่าสิ่งพิมพ์เหล่านี้เป็นต้นตำรับของหนังสือพิมพ์ในปัจจุบันซึ่งมี 4 ประเภท คือ

1. หนังสือข่าวสารของทางราชการ (Official Gazette) ได้แก่ เอกสารที่รัฐบาลจากส่วนกลางเขียนขึ้นหรือพิมพ์ขึ้นในลักษณะ “ใบบอกข่าว” ใบบอกข่าว ที่เรียกว่า Acta Diurna

จึงเป็นต้นแบบของหนังสือพิมพ์กำแพง (Wall Newspaper) และ หนังสือข่าวสารของทางราชการในยุคต่อมา เป็นต้นกำเนิดของข่าวราชการและข่าวการเมือง ในหนังสือพิมพ์ปัจจุบัน

2. จดหมายเหตุการณ์ค้า (News Letters) ในสมัยกลางนักธุรกิจ และพ่อค้าได้ใช้หนังสือเพื่อติดต่อแจ้งข่าวคราวกัน พ่อค้าชาวยิวในสมัยนั้นมีความคิดว่าการทำการค้านั้น พ่อค้าจะต้องรู้ข่าวสารบ้านเมืองควบคู่กันไป ดังนั้นจึงมีการรวบรวมข่าวสารบ้านเมืองและข่าวการค้าขายในรูปแบบจดหมายเหตุการณ์ค้า (News Letters) ส่งให้แก่กันและกัน จดหมายเหตุการณ์ค้าจึงเป็นต้นกำเนิดของข่าวเศรษฐกิจและการค้าในหนังสือพิมพ์ปัจจุบัน

3. จุลสาร (Pamphlets) เป็นเอกสารที่มีเนื้อหาสาระเน้นหนักในการแสดงความคิดเห็นด้านการปกครองและการนับถือศาสนา เอกสารเหล่านี้ตีพิมพ์หลังจากความรู้เรื่องวิธีการพิมพ์แพร่หลายมากแล้ว ผู้เขียนบทความส่วนใหญ่เป็นผู้มีความรู้ จุลสารจึงเป็นต้นกำเนิดของการเขียนบทบรรณาธิการ (Editorial) และบทวิจารณ์ (Criticism) ในหนังสือพิมพ์ปัจจุบัน

4. ใบปลิวข่าว (News Sheets) ในสมัยที่ความรู้เรื่องการพิมพ์เริ่มแพร่หลายนั้นมีผู้ที่ต้องการแจ้งข่าวสารให้คนจำนวนมากได้รับรู้ ซึ่งมักเป็นเรื่องที่ผู้พิมพ์หรือผู้ว่าจ้างเห็นว่าจะเป็นประโยชน์แก่คนทั่วไป เช่น เรื่องที่เกี่ยวข้องกับความเป็นอยู่ของประชาชน ใบปลิวข่าวเหล่านี้มักจะแจกจ่ายฟรีมากกว่าขาย จึงอาจกล่าวได้ว่า ใบปลิวข่าวมีลักษณะเหมือนโฆษณา (Advertising) ในปัจจุบัน

เมื่อการพิมพ์มีวิวัฒนาการเป็นลำดับ ประชาชนจึงอ่านออกเขียนได้เพิ่มขึ้น (รู้หนังสือมากขึ้น) ประชาชนจึงให้ความสนใจกับสิ่งพิมพ์มากขึ้น มีการตีพิมพ์สิ่งพิมพ์หลายรูปแบบและต่อมาได้มีการพัฒนาเนื้อหาที่หลากหลาย รวมเข้าไว้ในสิ่งพิมพ์ฉบับเดียวกัน มีการตีพิมพ์โดยรวมข่าวสารของทางราชการ ข่าวสารทางการค้า บทวิจารณ์และความคิดเห็น รวมถึงประกาศต่างๆไว้ในฉบับเดียวกัน แล้วปรับปรุงรูปแบบและเนื้อหาให้เหมาะสมกับความต้องการของผู้อ่าน และผู้ซื้อจนกลายเป็นหนังสือพิมพ์

สิ่งพิมพ์ที่ได้รับการยอมรับว่ามีรูปลักษณะอย่างหนังสือพิมพ์แต่ยังมีได้ใช้คำศัพท์ว่าหนังสือพิมพ์ ได้แก่สิ่งพิมพ์ที่เรียกว่า โครันโต้ (Coranto) แปลว่า กระแสข่าว (Current of News) โครันโต้ 1 ฉบับจะมีเนื้อหาสาระประเภทข่าวทั้งข่าวสารราชการ ข่าวการค้า และข้อเขียนอื่นๆ โดยแสดงเจตนาว่าจะออกหนังสือเป็นประจำอย่างต่อเนื่อง

ในอดีตสิ่งพิมพ์ที่มีลักษณะเป็นหนังสือพิมพ์ที่สำคัญเห็นจะได้แก่ นิวเว ทิจดิงเฮน (Nieu Tijdinghen ค.ศ.1605-1610) ในเบลเยียม หนังสือพิมพ์ฉบับนี้แพร่หลายไปถึงเมืองเวนิสของประเทศอิตาลี เพราะทั้งสองเมืองนี้เป็นเมืองท่าค้าขายที่สำคัญในสมัยนั้น ในเวลาต่อมาหนังสือพิมพ์ตีพิมพ์ในประเทศต่างๆ แถบยุโรปหลายประเทศ เช่น ฮอลแลนด์ อังกฤษ และฝรั่งเศส ในสวิสเซอร์แลนด์หนังสือพิมพ์ฉบับแรกถือกำเนิด เมื่อ ค.ศ. 1610 ออสเตรเลีย 1620, ฝรั่งเศส 1631, เดนมาร์ก 1634, อิตาลี 1636, สวีเดน 1645, โปแลนด์ 1661 ถึงแม้ว่าผู้พิมพ์มีความตั้งใจในการออกหนังสือพิมพ์อย่างสม่ำเสมอ แต่ในระยะแรกหนังสือพิมพ์ส่วนใหญ่ ได้ออกเป็นรายสะดวก เนื่องจากต้องรอให้มีข่าวสารมากพอและขึ้นอยู่กับความพร้อมของผู้ออกหนังสือพิมพ์ด้วย

หนังสือพิมพ์ในสหราชอาณาจักร

ในประเทศอังกฤษช่วงต้นศตวรรษที่ 16 เป็นช่วงที่มีปัญหาความขัดแย้ง ด้านการนับถือศาสนา และปัญหาทางการเมือง พระมหากษัตริย์ เป็นผู้มีอำนาจสูงสุด และใช้อำนาจทางการเมืองในการปิดกั้นมิให้มีการเผยแพร่ศาสนาที่ไม่ทรงศรัทธา แต่ได้พยายามใช้อำนาจเพื่อให้ประชาชนนับถือศาสนานิกายที่ทรงสนับสนุนอยู่ สิ่งพิมพ์ในช่วงนี้ได้แก่ จุลสาร (Pamphlets) มีจุลสารต่อต้านศาสนา และการปกครองมากมายที่ตีพิมพ์ในลักษณะเป็นหนังสือพิมพ์ใต้ดิน (Underground Press) ทั้งนี้เนื่องจากรัฐบาลควบคุมจุลสารโดยให้มีการจดทะเบียนและต้องขอสิทธิบัตรในการตั้งโรงพิมพ์

หนังสือพิมพ์ในประเทศอังกฤษได้ต่อสู้เรียกร้องเสรีภาพมาตั้งแต่ระยะเริ่มแรกในช่วงศตวรรษที่ 16 จวบจนปัจจุบัน นับเป็นช่วงระยะเวลาที่ยาวนานหลายร้อยปี การต่อสู้ดังกล่าวเป็นวิวัฒนาการของวิชาชีพหนังสือพิมพ์ ทำให้ทุกวันนี้หนังสือพิมพ์ในประเทศอังกฤษมีสิทธิและเสรีภาพมาก วิวัฒนาการดังกล่าวแบ่งได้เป็น 4 ยุค ดังนี้

1. หนังสือพิมพ์ยุคอำนาจนิยม
2. หนังสือพิมพ์ยุคเรียกร้องเสรีภาพ
3. หนังสือพิมพ์ยุคประชานิยม
4. หนังสือพิมพ์ยุคปลายศตวรรษที่ 20

1. หนังสือพิมพ์ยุคอาณานิคม

นับตั้งแต่ ค.ศ. 1500 เป็นต้นมา มีเอกสารประเภทจุลสาร จดหมายเหตุการค้า และใบปลิวข่าว เผยแพร่อยู่เป็นระยะๆ เรื่อยมา โดยทางราชการพยายามใช้อำนาจควบคุมสิ่งพิมพ์ต่างๆ และจับกุมผู้ที่ตีพิมพ์สิ่งพิมพ์ที่ต้องห้าม ในปี ค.ศ.1584 วิลเลียม คาร์เตอร์ (William Carter) ซึ่งเป็นผู้หนึ่งในบรรดาผู้ออกจุลสารต่อต้านทางราชการ ถูกฝ่ายบ้านเมืองลงโทษแขวนคอในข้อหาตีพิมพ์จุลสารสนับสนุนนิายต้องห้าม นับเป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์หนังสือพิมพ์ของอังกฤษที่มีนักหนังสือพิมพ์ถูกสังเวชีวิตเพื่อเสรีภาพของหนังสือพิมพ์

รูปลักษณะของสิ่งพิมพ์ที่มีลักษณะเหมือนหนังสือพิมพ์เกิดขึ้นในปี ค.ศ. 1621 และนับเป็นหนังสือพิมพ์ฉบับแรกของอังกฤษ หนังสือพิมพ์ฉบับแรกนี้เกิดขึ้นจากการที่นักหนังสือพิมพ์ ชื่อนาธานีล บัตเตอร์ (Nathaniel Butter) พร้อมกับเพื่อนอีกสองคน คือ โทมัส อาร์เชอร์ (Thomas Archer) และ นิโคลาส บอร์น (Nicholas Bourne) ได้ขอสิทธิบัตร และใบอนุญาตออกหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ชื่อ The Continuation of Our Own Weekly News โดยเสนอข้อแลกเปลี่ยนว่าจะยินยอมส่งต้นฉบับเรื่องที่จะตีพิมพ์ให้ทางฝ่ายบ้านเมืองตรวจก่อนล่วงหน้า (Prior Restraint) นับได้ว่าเป็นกระบวนการในการควบคุมหนังสือพิมพ์ ลักษณะหนึ่ง

Weekly News เป็นหนังสือพิมพ์ที่รวบรวมข่าวที่เกิดขึ้นในแต่ละวันตีพิมพ์ออกในกรุงลอนดอน และเป็นหนังสือพิมพ์ของทางราชการฉบับเดียวที่ออกเป็นรายสัปดาห์ในขณะนั้น

ต่อมาเมื่อวันที่ 16 พฤศจิกายน ค.ศ. 1665 อังกฤษก็มีหนังสือพิมพ์ออกมามากฉบับหนึ่งชื่อว่า Oxford Gazette เป็นหนังสือพิมพ์ที่เป็นกระบอกเสียงของรัฐบาล ออกรายครั้งสัปดาห์ ทุกวันอังคาร และวันศุกร์ และเป็นหนังสือพิมพ์แผ่นเดียว ต่อมาเปลี่ยนชื่อเป็น London Gazette (เหตุที่เปลี่ยนชื่อนี้เพราะในระยะแรกที่ออก Gazette นั้นได้นำ Gazette ไปพิมพ์ที่เมืองออกฟอร์ดเป็นการชั่วคราวเนื่องจากลอนดอนในขณะนั้นกำลังเกิดโรคระบาดร้ายแรง ครั้นเมื่อโรคระบาดสงบลง จึงได้ย้าย Gazette กลับมาพิมพ์ที่กรุงลอนดอน)

ในช่วงนี้ รัฐบาลอังกฤษมีกฎข้อบังคับที่เข้มงวดในเรื่องการพิมพ์และการห้ามแสดงความคิดเห็นที่เป็นปฏิปักษ์ต่อรัฐบาล ทำให้การขยายตัวของกิจการการพิมพ์และการพัฒนา

งานด้านวารสารศาสตร์ต้องดำเนินไปอย่างไม่ราบรื่นนักเป็นเวลานานพอสมควร จนเวลา
ล่วงเลยเข้าศตวรรษที่ 18 จึงได้มีผู้คิดออกหนังสือพิมพ์รายวันออกสู่ตลาด ซึ่งนับว่าเป็นก้าว
สำคัญที่นำไปสู่การขยายตัวที่เห็นเด่นชัดของงานวารสารศาสตร์ของอังกฤษทีเดียว

2. หนังสือพิมพ์ยุคเรียกร้องเสรีภาพ

เมื่อเดือนมีนาคม ค.ศ. 1720 ซามูเอล บัคเลย์ (Samuel Buckley) ได้ตีพิมพ์หนังสือ
พิมพ์รายวันฉบับแรกขึ้นมีชื่อว่า เดลี่ คอแรนต์ (Daily Courant) เป็นหนังสือพิมพ์แผ่นเดียว
มีขนาด 7 นิ้วคูณ 13 ¼ นิ้ว

บัคเลย์ พยายามทำหนังสือพิมพ์ให้มีมาตรฐาน กล่าวคือ พยายามรายงานข่าวที่เป็น
ข้อเท็จจริง และมีความเป็นกลาง ไม่สนับสนุนการตีพิมพ์เรื่องตลกนิทานผู้อื่น เขาพยายาม
เสนอสิ่งซึ่งเป็นที่น่าสนใจ ในระยะหลังมีการโฆษณามากขึ้น แต่เขาให้ความสำคัญกับข่าว
มากกว่าโฆษณา และเมื่อมีทุนรอนมากขึ้น บัคเลย์ได้นำเสนอข่าวต่างประเทศมากขึ้นและ
บ่อยขึ้น

แดเนียล เดอโฟ (Daniel Defoe) ซึ่งได้รับการยกย่องว่าเป็นนักหนังสือพิมพ์ที่มีชื่อ
เสียงคนหนึ่งของอังกฤษได้ออกหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งชื่อว่า เดอะ รีวิว (The Review) เมื่อ
เดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ. 1740 หนังสือพิมพ์ฉบับนี้นอกจากมีเนื้อหาที่เป็นข่าวแล้ว เดอโฟยังได้
นำเสนอบทความ (Articles) ทั้งในลักษณะที่เป็นบทบรรณาธิการ และบทวิจารณ์แสดงความ
คิดเห็นต่างๆ ที่เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ทางการเมืองในขณะนั้น และสิ่งที่เป็นของ
ใหม่สำหรับการจัดทำหนังสือพิมพ์ก็คือ เดอโฟได้ลงนวนิยายเรื่องยาวชื่อ โรบินสัน ครูโซ
(Robinson Crusoe) ซึ่งเป็นนวนิยายที่เขาประพันธ์ขึ้นเอง ทำให้ The Review มียอด
จำหน่ายสูงขึ้นมา

The Review มักตีพิมพ์ข่าวและบทความแสดงความคิดเห็นอย่างรุนแรงโจมตีศาสน
จักรและรัฐบาลอยู่เสมอ โดยเฉพาะบทความของเดอโฟ ที่ชื่อ Shortest Way with Discenters
นั้น เป็นบทความที่วิพากษ์วิจารณ์และโจมตีการก่อตั้งศาสนานิกาย เชิร์ช ออฟ อิงแลนด์
(Church of England) อย่างรุนแรง ในขณะนั้นศาสนานิกายนี้มีอิทธิพลต่อการเมืองการ
ปกครองของอังกฤษอย่างมาก ในที่สุดเดอโฟก็ถูกฝ่ายปกครองบ้านเมืองลงทัณฑ์ด้วยการจับ

ตัวใส่ชื่อคา (Pillory) ประจาน แต่การณ์กลับเป็นว่าเดอโฟอิงได้รับความเห็นอกเห็นใจจากประชาชนมากขึ้น รัฐบาลอังกฤษจึงต้องใช้มาตรการเด็ดขาดโดยส่งเดอโฟไปคุมขังที่เรือนจำนิวเกต (New Gate)

นอกจากนี้ยังมีหนังสือพิมพ์ที่ได้ชื่อว่ามีคุณภาพในการนำเสนอข่าวสารอีก 2 ฉบับ คือ Tatler (1709 - 1711) และ Spectator (1711 - 1712 และ 1714)

ในช่วงนี้ประชาชนเริ่มนิยมอ่านหนังสือพิมพ์กันมาก รัฐบาลเริ่มตระหนักถึงพลังที่แฝงเร้นอยู่ในข้อเขียนต่างๆ ว่ามีอิทธิพลต่อประชาชน ดังนั้นรัฐบาลจึงพยายามจำกัดความเจริญก้าวหน้าของหนังสือพิมพ์ ในปี ค.ศ. 1721 รัฐบาลอังกฤษจึงประกาศใช้พระราชบัญญัติอากรแสตมป์ (Stamp Act) เพื่อเรียกเก็บภาษีหนังสือพิมพ์ที่ออกจำหน่ายในขณะนั้น โดยหวังจะจำกัดหนังสือพิมพ์ไม่ให้แพร่หลาย พระราชบัญญัตินี้เรียกเก็บภาษีในอัตราสูงมาก กล่าวคือ หนังสือพิมพ์ขนาด 2 หน้า จะต้องเสียภาษีฉบับละครึ่งเพนนี และหนังสือพิมพ์ขนาด 4 หน้าเสียภาษีฉบับละ 1 เพนนี นอกจากนี้ยังมีการเรียกเก็บภาษีรายได้จากการโฆษณาที่ลงในหนังสือพิมพ์ซึ่งในขณะนั้นได้กลายเป็นรายได้สำคัญของหนังสือพิมพ์เสียอีกด้วย ผู้ที่ไม่เห็นด้วยกับภาษีนี้นี้พากันตั้งสมญานามเรียกพระราชบัญญัติอากรแสตมป์เสียใหม่ว่า พระราชบัญญัติ "ภาษีความรู้"

การที่รัฐบาลเรียกเก็บภาษีอากรแสตมป์ ทำให้หนังสือพิมพ์หลายฉบับไม่สามารถรับภาระได้จึงต้องปิดกิจการลง แต่ก็มีหนังสือพิมพ์อีกจำนวนหนึ่งที่ต่อสู้เพื่อเสรีภาพโดยการคิดและเขียนมากขึ้น นักหนังสือพิมพ์ที่ได้รับการยกย่องว่าเป็นนักต่อสู้เพื่อเสรีภาพของหนังสือพิมพ์ในช่วงนั้นคือ จอห์น วิลค์ส (John Wilkes) ผู้ก่อตั้งหนังสือพิมพ์ นอร์ธ ไบรตัน (North Briton) ในปี ค.ศ. 1762 วิลค์สเป็นผู้ที่รัฐบาลเห็นว่าเป็นนักต่อต้านรัฐบาลคนสำคัญ วิลค์สเป็นผู้เรียกร้องให้ได้มาซึ่งสิทธิเสรีภาพของหนังสือพิมพ์ โดยขอให้รัฐบาลอังกฤษยินยอมให้หนังสือพิมพ์เข้าไปฟัง (รายงาน) ข่าวการประชุมรัฐสภาได้ ด้วยเหตุผลว่านักหนังสือพิมพ์จะต้องปฏิบัติหน้าที่เป็นตัวแทนและปากเสียงของประชาชน แม้รัฐบาลอังกฤษจะไม่พอใจต่อข้อเรียกร้องนี้อย่างมาก แต่กระแสของประชาชนที่ต้องการรับรู้ข่าวสารข้อมูลมีสูงมาก ในที่สุดเมื่อ ค.ศ. 1771 รัฐสภาของอังกฤษต้องยินยอมให้หนังสือพิมพ์เข้าไปฟังการ

ประชุมรัฐสภาได้เพื่อทำหน้าที่รายงานข่าว เป็นหูเป็นตา รายงานการทำงานของรัฐบาลแทนประชาชนเจ้าของประเทศ

หนังสือพิมพ์ในช่วงนี้มีราคาจำหน่ายสูง เนื่องจากรัฐบาลอังกฤษเรียกเก็บภาษีการพิมพ์ในอัตราที่สูง การที่รัฐบาลเก็บภาษีสูงก็เพื่อจำกัดการเจริญเติบโตของธุรกิจหนังสือพิมพ์ ประชาชนทั่วไปมักจะไม่ซื้อหนังสือพิมพ์มาอ่าน ทำให้จำนวนจำหน่ายของหนังสือพิมพ์หลายๆ ฉบับลดลงอย่างมาก บางฉบับต้องปิดกิจการ หนังสือพิมพ์จึงดิ้นรนหาเงินมาอุดหนุนให้กิจการของตนดำรงอยู่ต่อไปด้วยการใช้วิธี “รีดไถ” ที่เรียกว่า Extortion ซึ่งถือว่าเป็นเรื่องที่อื้อฉาวมากของวงการหนังสือพิมพ์อังกฤษ ในระยะเดียวกันนั้นเองอังกฤษและประเทศอื่นๆ ในยุโรป เกิดการปฏิวัติอุตสาหกรรม (Industrial Revolution) ขึ้น ประเทศต่างๆ รวมทั้งอังกฤษมีการผลิตสินค้าในลักษณะ Mass Production คือผลิตสินค้าเป็นจำนวนมากๆ เพื่อสนองความต้องการของผู้ซื้อแบบมวลชน ดังนั้น ผู้ผลิตสินค้าจึงลงโฆษณาสินค้า (Advertising) ของตนในหน้าหนังสือพิมพ์ เพื่อเพิ่มยอดขายสินค้าของตนให้ได้มากที่สุด เมื่อหนังสือพิมพ์มีรายได้จากการโฆษณามากขึ้น รายได้ส่วนนี้นับเป็นส่วนสำคัญที่เข้ามาอุดหนุนทำให้หนังสือพิมพ์อังกฤษยุคนั้นสามารถดำเนินกิจการต่อไปได้ การหาเงินในลักษณะ “รีดไถ” ของหนังสือพิมพ์จึงค่อยๆ จางหายไปเอง

ระหว่างศตวรรษที่ 19 หนังสือพิมพ์ในอังกฤษรุ่งเรืองขึ้นมาก จากสาเหตุสำคัญสองประการคือ การคมนาคมสะดวกขึ้นและประชาชนได้รับการศึกษาดีขึ้น การสร้างและขยายทางรถไฟไปยังเมืองต่างๆ โดยเฉพาะในระหว่าง ค.ศ. 1850-1900 ทำให้การคมนาคมสะดวก มีผลโดยตรงต่อการขนส่งหนังสือพิมพ์ ยอดจำหน่ายของหนังสือพิมพ์สูงขึ้นอย่างรวดเร็ว ในด้านของการศึกษา มีการออกพระราชบัญญัติว่าด้วยการศึกษาภาคบังคับโดยให้ประชาชนทุกคนต้องเรียนหนังสือ สิ่งนี้เป็นตัวสนับสนุนให้คนอ่านหนังสือพิมพ์มากขึ้นอย่างกว้างขวาง

ในระยะนี้มีหนังสือพิมพ์ในอังกฤษเกิดขึ้นใหม่และเลิกกิจการหลายฉบับ เช่น Morning Chronicle เปิดดำเนินการ ค.ศ. 1769 แต่ดำเนินการได้เพียง 3 ปีก็เลิกไป ระยะใกล้เคียงกันนี้ มีหนังสือพิมพ์ The Daily Advertiser เน้นการเสนอข่าวการเมืองและการค้า และมีเนื้อที่ในการโฆษณาจำนวนมาก ในปี ค.ศ. 1772 กำเนิดหนังสือพิมพ์ Morning Post เมื่อดำเนินการมาถึงปี ค.ศ. 1937 ได้ถูกซื้อไปรวมกิจการเข้ากับหนังสือพิมพ์ เดลี่ เทเล-

กราฟ (Daily Telegraph) หนังสือพิมพ์ที่โดดเด่นเห็นจะเป็น หนังสือพิมพ์ เดอะ เวิลด์ (The World) (เป็นเจ้าของเดียวกับ เดลี เทเลกราฟ) เนื่องจากเป็นหนังสือพิมพ์ที่ปฏิวัติตัวเองจากรูปแบบเก่าๆ ที่หนังสือพิมพ์ทั่วไปเคยปฏิบัติมาทั้งในด้านการเรียงพิมพ์ (Typography) และในด้านการออกแบบจัดหน้า (Layout) โดยที่ จอห์น เบลล์ (John Bell) เจ้าของหนังสือพิมพ์ฉบับนี้ได้ออกแบบตัวอักษรเรียงพิมพ์เป็นแบบเฉพาะของ เดอะ เวิลด์ เอง หนังสือพิมพ์ฉบับนี้ยังนับว่าเป็นต้นแบบของการริเริ่มเว้นเนื้อที่ว่างระหว่างตัวเรียงแต่ละบรรทัด เพื่อให้ความสะดวกสบายในการอ่านอีกด้วย

ค.ศ. 1785 มีหนังสือพิมพ์ เดลี ยูนิเวอร์สัลเรจิสเตอร์ (Daily Universal Register) ซึ่งมีจอห์น วอลเตอร์ที่ 1 (John Walter I) นักธุรกิจชาวอังกฤษเป็นผู้ก่อตั้งออกมาสู่ท้องตลาด ต่อมา ค.ศ. 1788 เปลี่ยนชื่อเป็นเดอะไทมส์ (The Times) หนังสือพิมพ์ เดอะไทม์เป็นหนังสือพิมพ์รายวันคุณภาพที่ได้รับความนิยมเชื่อมั่นศรัทธาจากประชาชนผู้อ่านทั่วโลกไว้ได้อย่างไม่เสื่อมคลายนับตั้งแต่เริ่มก่อตั้งมาจนกระทั่งถึงปัจจุบัน ทั้งนี้เนื่องจากเดอะไทม์สประกาศนโยบายเป็นกลาง ไม่เป็นแนวร่วมกับกลุ่มการเมืองใด (Nonpartisan) ตั้งแต่ออกตีพิมพ์ครั้งแรก และยึดนโยบายความเป็นกลางในการปฏิบัติภารกิจเกี่ยวกับการเสนอข่าวและบทความอย่างสม่ำเสมอตั้งแต่ต้นจนกระทั่งทุกวันนี้ ในช่วงศตวรรษที่ 19 รัฐบาลอังกฤษในขณะนั้นพยายามใช้นโยบายให้เงินสนับสนุนหนังสือพิมพ์ต่างๆ เพื่อดึงให้หนังสือพิมพ์หันมาสนับสนุนรัฐบาล แต่หนังสือพิมพ์เดอะไทม์สภายใต้การบริหารจัดการของ จอห์น วอลเตอร์ที่ 2 (John Walter II) และจอห์น วอลเตอร์ที่ 3 (John Walter III) พร้อมด้วยบรรณาธิการสองท่านที่มีชื่อเสียงมากได้แก่โทมัส บาร์นส์ (Tomus Barnes) และจอห์น ธัดดีอุส เดอเลน (John Thaddeus Delane) ได้ดำเนินการต่างๆ เพื่อให้หนังสือพิมพ์รอดพ้นจากแรงกดดันทางการเมืองและเงินอุดหนุน (Subsidy) ในขณะนั้น หนังสือพิมพ์เดอะไทม์สสามารถรักษาความเป็นกลางและความอยู่รอดทางธุรกิจ จนก้าวมาขึ้นอยู่ในตำแหน่งผู้นำของสื่อสิ่งพิมพ์ในขณะนั้นอย่างภาคภูมิ พร้อมได้รับการยกย่องสรรเสริญว่า “เป็นแบบอย่างแท้จริงของสิ่งที่เป็นอย่างหรือจะเป็นประชามติของชาวอังกฤษ” (The True Exponent of What English Public Opinion Is or Will Be)

หนังสือพิมพ์เดอะไทมส์ มีรูปแบบที่ธรรมดา เรียบง่าย ไม่โดดเด่นสะดุดตา แต่ได้รับความนิยมอย่างกว้างขวาง เนื่องจากหนังสือพิมพ์มีผู้อ่านประจำเป็นจำนวนมาก จุดเด่นของหนังสือพิมพ์อยู่ที่วิธีการเสนอข่าวที่รวดเร็ว เชื่อถือได้ ตลอดจนการเสนอบทความและข้อเขียนอื่นๆ ที่ทรงอิทธิพลต่อความรู้สึกนึกคิดของผู้อ่านมาก ประกอบกับเดอะไทมส์ได้ปรับปรุงวิธีการผลิตหนังสือพิมพ์ให้ทันสมัยอยู่เสมอ เมื่อเทคโนโลยีการพิมพ์เจริญขึ้น เดอะไทมส์ปรับเปลี่ยนมาใช้ระบบการพิมพ์สมัยใหม่ ทำให้สามารถผลิตหนังสือพิมพ์ออกมาสนองความต้องการของผู้อ่านได้อย่างรวดเร็ว จะเห็นได้ว่ายอดจำหน่ายของหนังสือพิมพ์เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ นับตั้งแต่ปี ค.ศ. 1815 - 1970 ขณะที่อังกฤษทำสงครามกับนโปเลียนที่วอเตอร์ลู เมื่อปี ค.ศ. 1815 เดอะไทมส์ ซึ่งขายราคาฉบับละเจ็ดเพนนีในขณะนั้น มียอดจำหน่ายประมาณ 5,000 ฉบับ ต่อมา ค.ศ. 1850 เดอะ ไทมส์ มีจำนวนจำหน่ายสูงขึ้น 10 เท่า คือจำหน่ายได้ถึง 50,000 ฉบับต่อวัน ขณะที่หนังสือพิมพ์คู่แข่งอื่นๆ ในช่วงเวลานั้น ขายได้เพียง 5,000 ฉบับเท่านั้น ต่อมาประมาณช่วงต้น ค.ศ. 1870 ยอดจำหน่ายของ เดอะ ไทมส์ เพิ่มขึ้นเป็นวันละหลายแสนฉบับ

ในศตวรรษที่ 18 หนังสือพิมพ์ของอังกฤษ (รวมทั้งเดอะ ไทมส์ด้วย) จะเสนอเรื่องราวที่เกิดขึ้นในประเทศเป็นหลัก ส่วนใหญ่จะเสนอแต่ข่าวและบทความ ข่าวที่เสนอส่วนมากจะเป็นข่าวการค้าและเศรษฐกิจ ไม่ค่อยมีข่าวการเมืองเนื่องจากนักการเมืองในระบอบนั้นไม่มีใครจะยอมให้ข่าวแก่นักข่าว ข่าวที่หามาเสนอได้ยากแต่เป็นที่สนใจของประชาชนคือข่าวต่างประเทศ ทั้งนี้เนื่องจากหนังสือพิมพ์ไม่กล้ารับภาระส่งผู้สื่อข่าวของตนไปประจำในต่างประเทศเพื่อสื่อข่าว ดังนั้นแหล่งของข่าวต่างประเทศที่นำเสนอในหน้าหนังสือพิมพ์เวลานั้นส่วนใหญ่ได้มาผู้ที่เดินทางมาจากต่างประเทศ ข่าวที่ได้จึงไม่สม่าเสมอ บางครั้งเป็นข่าวเก่าไม่ทันสมัย และบางครั้งข่าวก็อาจคลาดเคลื่อนไปจากความเป็นจริง ปัญหาเรื่องข่าวต่างประเทศเริ่มผ่อนคลายลงเมื่อมีธุรกิจอย่างใหม่เกิดขึ้น นั่นคือธุรกิจสำนักข่าว (News Agencies) ค.ศ. 1848 เดวิด เฮล (David Hale) แห่งหนังสือพิมพ์เจอร์นัล ออฟ คอมเมอร์ซ (Journal of Commerce) เจมส์ กอร์ดอน เบนเน็ตต์ ซีเนียร์ (James Gordon Bennett Sr.) แห่งหนังสือพิมพ์นิวยอร์ก เฮอร์อัลด์ (N.Y. Herald) และเพื่อนหนังสือพิมพ์ชั้นนำในนิวยอร์กอีก 6 ฉบับได้ร่วมกันจัดตั้งสำนักข่าวขึ้นคือสำนักข่าว เอ.พี. (Associated Press News

Agency) ใน ค.ศ. 1858 ปอล จูเลียส รอยเตอร์ส (Paul Julius Reuters) ได้จัดตั้งสำนักข่าว รอยเตอร์ส (Reuters News Agencies) สำนักข่าวจึงกลายเป็นแหล่งข่าวที่สำคัญของหนังสือพิมพ์ในสมัยนั้น

เนื่องจากเดอะไทม์สเป็นหนังสือพิมพ์ที่มีลักษณะเคร่งขรึม เป็นการเป็นงานและมุ่งกลุ่มผู้อ่านที่เป็นนักบริหาร นักการเมือง นักธุรกิจ ดังนั้นในปี ค.ศ. 1821 จึงเกิดมีหนังสือพิมพ์อีกฉบับหนึ่งที่ต้องการเน้นคุณภาพ แต่ยอมรับความคิดเห็นของคนรุ่นใหม่มากขึ้น ชื่อว่า เดอะการ์เดียน (The Guardian) หนังสือพิมพ์ฉบับนี้ เสนอข่าวที่มีเนื้อหากว้างขวางกว่า เดอะไทม์ส ยอมรับความคิดเห็นของคนรุ่นใหม่มากกว่า ทำให้หนังสือพิมพ์สามารถขายได้ทั่วโลกเช่นเดียวกับเดอะไทม์ส หนังสือพิมพ์ เดอะการ์เดียน นับเป็นหนังสือพิมพ์ท้องถิ่น (Provincial Newspaper) ตัวอย่างของโลกที่สามารถสร้างเสริมตัวเอง จนเป็นที่ยอมรับของผู้อ่านทั้งในและนอกประเทศ

3. หนังสือพิมพ์ยุคประชานิยม

หนังสือพิมพ์ในอังกฤษยุคแรกๆ ส่วนมากเป็นหนังสือพิมพ์คุณภาพที่เสนอแต่เรื่องหนักสมอง เนื้อหาเน้นด้านเศรษฐกิจ การปกครอง และศาสนา ไม่ค่อยมีเนื้อหาที่เป็นเรื่องเบาๆ หรือเป็นเรื่องบันเทิงมาดึงดูดความสนใจของผู้อ่าน ประกอบกับการที่หนังสือพิมพ์ขณะนั้นมีราคาแพงมาก ทำให้จำนวนผู้อ่านหนังสือพิมพ์เพิ่มขึ้นไม่มากเท่าที่ควร ในช่วงต้นศตวรรษที่ 19 แนวความคิดในการทำหนังสือพิมพ์ประเภทประชานิยม (Popular Newspaper) ในสหรัฐอเมริกากำลังได้รับความนิยม แนวคิดนี้แพร่ขยายเข้ามาสู่วงการหนังสือพิมพ์อังกฤษ ทำให้นักธุรกิจชาวอังกฤษเชื้อสายไอริช ชื่อ อัลเฟรด ชาร์ลส์ วิลเลียม ฮาร์มสเวิร์ธ (Alfred Charles William Harmsworth) ทำธุรกิจหนังสือพิมพ์ประเภทประชานิยมขึ้นโดยออกหนังสือพิมพ์ชื่อ เดลี่ เมล์ (Daily Mail) เมื่อวันที่ 4 พฤษภาคม 1896 เดลี่ เมล์เป็นหนังสือพิมพ์ที่เสนอข่าวในแนวตื่นเต้นเร้าใจ (Sensational) ข่าวทุกข่าวและบทความสารคดี ทุกชิ้นจะเขียนให้อ่านง่าย เข้าใจง่าย ไม่ซับซ้อน มีความยาวไม่มากนัก ในด้านของเนื้อหาได้เพิ่มคอลัมน์และบทความเรื่องต่างๆ ที่คิดว่าน่าสนใจและหาอ่านไม่ได้จากหนังสือพิมพ์อื่น เช่น คอลัมน์สำหรับผู้่านสตรี คอลัมน์สุขภาพบุคคลในวงสังคมและวงการเมือง

นวนิยายเรื่องยาวที่แบ่งลงตีพิมพ์เป็นตอนๆ ทำให้เดลี เมล์ มีความเด่นแตกต่างจากหนังสือพิมพ์ฉบับอื่น

นอกจากจะมีการปรับปรุงในเรื่องเนื้อหาแล้ว ในด้านราคา เดลี เมล์ก็ยังปรับราคาให้ขายถูกลงมาก เมื่อเทียบกับหนังสือพิมพ์คุณภาพ อย่างเช่นเดลี เมล์ขายเพียงฉบับละครึ่งเฟนนี่ ในขณะที่หนังสือพิมพ์คุณภาพฉบับอื่นขายราคาฉบับละหลายเฟนนี่ เดลี เมล์ ใช้ข้อความโฆษณาตัวเองว่า “หนังสือพิมพ์หนึ่งเฟนนี่ที่ขายแค่ครึ่งเฟนนี่” (A Penny Paper for One Halfpenny) และเป็น “วารสารรายวันของคนมีธุระยุ่ง” (The Busy Man’s Daily Journal) การที่เดลี เมล์ สามารถขายถูกๆ จำนวนมากๆ และเพิ่มเนื้อหาที่เป็นความบันเทิง ทำให้ เดลี เมล์ ฉบับแรกที่วางตลาดสามารถสร้างสถิติการจำหน่ายหนังสือพิมพ์รายวันสูงสุดของโลกให้แก่ตัวเองได้ และในช่วงที่อังกฤษทำสงครามขยายอิทธิพลไปยังอียิปต์ (ค.ศ. 1899-1902) หนังสือพิมพ์ฉบับนี้ก็สร้างสถิติให้กับตัวเองอีกครั้งหนึ่ง เมื่อสามารถเพิ่มยอดขายจากวันละ 500,000 เป็น 1,000,000 ฉบับได้

เมื่อฮาร์มสเวิร์ธประสบความสำเร็จจากเดลี เมล์แล้ว เขายังคิดทำหนังสือพิมพ์ฉบับอื่นอีก ในปี ค.ศ. 1903 เขาได้ก่อตั้งหนังสือพิมพ์รายวันอีกฉบับหนึ่ง ชื่อว่า เดลี มิร์เรอร์ (Daily Mirror) เอกลักษ์ณ์ของ เดลี มิร์เรอร์ คือมีเนื้อหาหนักไปในทางเสนอกาพมากขึ้น ปรากฏว่าประสบความสำเร็จอย่างงดงามเช่นเดียวกับเดลีเมล์อีก 2 ปีต่อมา คือ ใน ค.ศ. 1905 ฮาร์มสเวิร์ธ ได้ซื้อ กิจการของหนังสือพิมพ์ ดิ อ็อบเซอร์เวอร์ (The Observer) ซึ่งเป็นหนังสือพิมพ์ฉบับวันอาทิตย์ประเภท “คุณภาพ” ซึ่งกำลังประสบปัญหาทางธุรกิจมาดำเนินการ และในปี 1905 นี้เองฮาร์มสเวิร์ธได้รับบรรดาศักดิ์เป็นบารอน นอร์ธ คลิฟฟ์ (Baron Northcliffe) อีกหนึ่งปีต่อมาคือในปี ค.ศ. 1906 ท่านบารอนก็ประสบความสำเร็จสูงสุดในอาชีพการทำหนังสือพิมพ์ นั่นก็คือ เขาสามารถซื้อกิจการของหนังสือพิมพ์เดอะไทมส์ ซึ่งมีชื่อเสียงมาดำเนินการได้สำเร็จ

4. หนังสือพิมพ์ยุคปลายศตวรรษที่ 20

ในช่วงปลายศตวรรษที่ 20 นับเป็นช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อที่สำคัญของการดำเนินการหนังสือพิมพ์ในประเทศอังกฤษ ทั้งนี้เนื่องจาก ค่าใช้จ่ายในการบริหารงานหนังสือพิมพ์ที่

สูงขึ้น โดยเฉพาะค่าจ้างแรงงานประกอบกับการบริหารงานที่ขาดประสิทธิภาพ ทำให้หนังสือพิมพ์หลายฉบับต้องเลิกกิจการไป ฉบับที่เหลืออยู่ต้องหาวิธีการลดค่าใช้จ่าย โดยรวมตัวกันเป็นหนังสือพิมพ์ระบบเครือข่าย และใช้เทคโนโลยีใหม่ๆ เข้าช่วยในการผลิตหนังสือพิมพ์ ซึ่งทำให้สามารถออกหนังสือพิมพ์จำนวนมากได้อย่างรวดเร็วและประหยัดค่าใช้จ่ายด้านแรงงาน

ในสหราชอาณาจักร หนังสือพิมพ์รายวัน (เกือบ 2 ใน 3) ถูกควบคุมโดยบริษัทเครือข่าย ที่สำคัญมีดังนี้

1. The Associated Newspaper Group
2. Express Newspapers
3. Mirror Group Newspapers
4. News Group Newspapers
5. Thomson Regional Newspapers
6. United Newspaper Publication
7. The Messenger Group
8. News International Group

กิจการหนังสือพิมพ์เครือข่ายเกิดจากการที่มีบริษัทแม่เข้ามาซื้อกิจการของหนังสือพิมพ์ใหญ่ๆ ไว้ดำเนินการ โดยมักจะซื้อไว้หลายๆ ฉบับ เครือข่ายหนังสือพิมพ์ใหญ่ๆ ของอังกฤษส่วนมากจะเป็นบริษัทของชาวต่างประเทศ เช่น บริษัท เมสเซนเจอร์ กรุ๊ป (Messenger Group) ของซาลิม เจฮันน์ ชาห์ (Salim Jehann Shah) ชาวอังกฤษ เชื้อสายเปอร์เซีย ซึ่งเป็นที่รู้จักกันดีในนามของ “เอ็ดดี้ ชาห์” นั้น มีหนังสือพิมพ์อยู่ในครอบครองคือหนังสือพิมพ์ เดลี่ เมล์ (Daily Mail) เดลี่ เอ็กซ์เพรสส์ (Daily Express) และ เดลี่ เทเลกราฟ (Daily Telegraph) ส่วนเจ้าของบริษัทมิเรอร์ กรุ๊ป (Mirror Group) ได้แก่โรเบิร์ต แมกซ์เวลล์ (Robert Maxwell) นักธุรกิจเชื้อสายเช็กโกสโลวาเกียนั้น มีหนังสือพิมพ์ในเครือข่ายหลายฉบับ ได้แก่ หนังสือพิมพ์เดลี่ มิร์เรอร์ (Daily Mirror) ซันเดย์ มิร์เรอร์ (Sunday Mirror) และซันเดย์ พีเพิล (Sunday People) นักธุรกิจเจ้าของเครือข่ายหนังสือพิมพ์ที่น่าสนใจอีกท่านหนึ่งได้แก่รูเพิร์ต เมอร์ด็อก (Rupert Murdoch) ชาวอเมริกันเชื้อสายออสเตรเลีย เจ้าของบริษัทนิวส์ อินเตอร์เนชันแนล (News International) ท่านผู้นี้เข้ามาซื้อกิจการหนังสือพิมพ์เดอะ ไทม์ส (The Times) และซันเดย์ ไทม์ส (Sunday Times) ที่มีชื่อเสียงของอังกฤษไว้ได้ เมอร์ด็อก เป็นผู้มั่งคั่งที่สุดในโลก เขาเห็นว่าธุรกิจหนังสือพิมพ์เป็นธุรกิจที่แข่งกับเวลาดังนั้นจำเป็นต้องอาศัยเครื่องจักรและเทคโนโลยีในการผลิต เขานำเทคโนโลยีที่ทันสมัยมา

ใช้กับกิจการหนังสือพิมพ์ของเขา ทั้งๆ ที่ได้รับการคัดค้านอย่างรุนแรงจากจากคนงานลูกจ้าง เขาต้องประกาศปลดคนงานผู้ประท้วงคัดค้านออกจากงานถึง 6,000 คน

รูเพิร์ต เมอร์ด็อก เกิดเมื่อวันที่ 11 มีนาคม ค.ศ. 1931 เป็นชาวออสเตรเลีย สำเร็จการศึกษาปริญญาตรีเศรษฐศาสตร์ จากมหาวิทยาลัยออกฟอร์ด ประเทศอังกฤษ เขาเริ่มบริหารงานกิจการหนังสือพิมพ์เล็กๆ ของครอบครัวในออสเตรเลีย ต่อจากบิดาของเขาจนเจริญก้าวหน้าและสามารถซื้อกิจการหนังสือพิมพ์ในออสเตรเลียหลายฉบับมาอยู่ในเครือข่าย ต่อมาเขาเริ่มขยายงานหนังสือพิมพ์ออกไปในอังกฤษและสหรัฐอเมริกา

ค.ศ. 1973 เมอร์ด็อก ซื้อกิจการหนังสือพิมพ์ซาน อันโตนิโอ เอ็กซ์เพรส นิวส์ (San Antonio Express News) และหนังสือพิมพ์ เดอะ สตาร์ (The Star) ของอเมริกา

ค.ศ. 1981 เมอร์ด็อก ซื้อกิจการหนังสือพิมพ์ เดอะ ไทมส์ (The Times) ของอังกฤษ ได้สำเร็จ และสามารถเพิ่มยอดจำหน่ายจากเดิมวันละ 300,000 ฉบับ เป็นวันละ 480,000 ฉบับ นอกจากนี้เขายังซื้อกิจการหนังสือพิมพ์ รายวันขนาด แทบลอยด์ (Tabloid) ของอังกฤษ คือ หนังสือพิมพ์ เดอะซัน (The Sun) ซึ่งเป็นหนังสือพิมพ์เน้นปริมาณ (Popular Newspaper) ซึ่งมียอดจำหน่ายสูงมาก ภายใต้การบริหารของ เมอร์ด็อก เคยทำยอดขายสูงสุดถึงวันละ 4.5 ล้านฉบับ เมอร์ด็อกได้รับการกล่าวขวัญว่าเป็น “ราชาแห่งอาณาจักรหนังสือพิมพ์” เป็นเจ้าของหนังสือพิมพ์สำคัญ ๆ ที่อยู่ในประเทศมหาอำนาจอย่างอเมริกาและอังกฤษ ในประเทศอังกฤษเขาเป็นเจ้าของหนังสือพิมพ์ยักษ์ใหญ่ถึง 4 ฉบับ ได้แก่ หนังสือพิมพ์ เดอะ ไทมส์ หนังสือพิมพ์ เดอะ ซัน หนังสือพิมพ์ ซันเดย์ ไทมส์ และหนังสือพิมพ์ นิวส์ออฟ เดอะเวิร์ลด์ ส่วนที่สหรัฐอเมริกาเมอร์ด็อก เป็นเจ้าของกิจการหนังสือพิมพ์และนิตยสารกว่า 80 ฉบับ (ซึ่งมีผู้อ่านกว่า 50 ล้านคนต่อสัปดาห์) ที่สำคัญได้แก่หนังสือพิมพ์นิวยอร์ก โพสต์ (New York Post) ชิคาโก ซัน-ไทมส์ (Chicago Sun-Times) และ นิวยอร์ก แมกกาซีน (New York Magazine) นอกจากกิจการหนังสือพิมพ์แล้ว เมอร์ด็อกยังสนใจธุรกิจสื่อมวลชนประเภทวิทยุโทรทัศน์และภาพยนตร์ด้วย เมอร์ด็อกเป็นเจ้าของกิจการธุรกิจภาพยนตร์ ได้แก่ บริษัท ทเวนตี เซ็นจูรี ฟ็อกซ์ (Twenty Century Fox) ซึ่งเป็นบริษัทสร้างภาพยนตร์ที่มีชื่อเสียงของโลกบริษัทหนึ่ง และเป็นเจ้าของสถานีโทรทัศน์ในมลรัฐต่างๆ ของสหรัฐอีก 6 สถานี

การที่เมอร์ดีอคประสบความสำเร็จในการบริหารงานเป็นอย่างสูงนั้น ก็เนื่องมาจากคุณสมบัติที่สำคัญ 2 ประการได้แก่ การเป็นผู้รักงานหนังสือพิมพ์อย่างแท้จริง และการเป็นผู้ที่มองการณ์ไกล และกล้าตัดสินใจ เขาใช้เวลาอย่างน้อยวันละ 12 ชั่วโมงในสำนักงาน เพื่อทำงานหนังสือพิมพ์ บางครั้งนอกจากการสั่งงานแล้ว เขายังตรวจดูงานด้านปฏิบัติอย่างใกล้ชิด จนกระทั่งการเข้าไปทำงานในห้องเรียงพิมพ์ การเขียนข่าวเอง พาดหัวข่าวเอง

การมองการณ์ไกลและกล้าตัดสินใจ เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เขาซื้อกิจการหนังสือพิมพ์เดอะไทมส์ได้สำเร็จ กล่าวคือ ในอังกฤษมีสหภาพแรงงานที่เข้มแข็ง คนงานของหนังสือพิมพ์ต่างๆ เคยประท้วงหยุดงาน เพื่อต่อต้านการนำเทคโนโลยีสมัยใหม่มาใช้ในการผลิตหนังสือพิมพ์ เป็นเหตุให้กิจการหนังสือพิมพ์ขณะนั้นประสบปัญหามากมาย บางฉบับต้องหยุดออกหนังสือพิมพ์ครั้งละหลายวัน

เมื่อเมอร์ดีอค ซื้อกิจการของเดอะไทมส์ เขาทราบดีว่าจากภาวะเศรษฐกิจขณะนั้น จะต้องเกิดปัญหาแรงงานขึ้น เขาได้ลงทุนสร้างโรงพิมพ์แห่งใหม่ที่ติดตั้งเครื่องคอมพิวเตอร์ สำหรับการเรียงพิมพ์และซื้อเครื่องพิมพ์ที่ทันสมัย พร้อมทั้งฝึกคนงานซึ่งอยู่นอกบริษัทให้พร้อมสำหรับโรงพิมพ์แห่งใหม่ ในที่สุดเมื่อมีปัญหาด้านแรงงาน เมอร์ดีอคจัดการย้ายไปทำงานที่โรงพิมพ์ใหม่ทันที ทำให้หนังสือพิมพ์ เดอะไทมส์และเดอะซัน หยุดจำหน่ายเพียง 1 วันเท่านั้นและหนังสือพิมพ์ 2 ฉบับนี้จัดเป็นหนังสือพิมพ์รายวันสองฉบับแรกในประเทศอังกฤษที่ผลิตโดยอุปกรณ์คอมพิวเตอร์

การใช้เทคโนโลยีเพื่อผลิตหนังสือพิมพ์ของเมอร์ดีอคเป็นการกระตุ้นให้อุตสาหกรรมหนังสือพิมพ์ของอังกฤษ ซึ่งเก่าแก่ ถิ่นกำเนิดของตัวมีชีวิตชีวา หนังสือพิมพ์ฉบับอื่นๆ หันมาปรับปรุงตนเอง เพื่อแข่งขันกันออกหนังสือพิมพ์ ทำให้ธุรกิจนี้เจริญก้าวหน้าไปอีกขั้นหนึ่ง